

LETO XII

V LJUBLJANI 1. in 15. APRILA 1943-XXI

ŠTEV. 13-14

Kraljevo znamenje ...

Krona trnjeva ti venča glavo,
Rane svete žgoče te bolijo
In udarci bičev Te krivijo,
Smeh, zasramovanje Ti je v slavo.
Tvoje belo čelo je krvavo,
Ustnice v bolesti Ti drhtijo,
Solze žalosti v očeh blestijo,
Ur grozotnih molk ždi nad naravo.

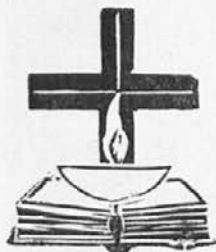
Križ težak si vzela na svoje rame,
Rane Tvoje svet so odrešile,
Atrpel si strašno tudi zame.
Ljubim Te, moj Kralj, in do gomile
Jokal, pel bom in trpel, da vname
Up se v duši od ljubezni sile!

J. Prelesnik

Star slovenski križ iz 12. stoletja. Sedaj v ljubljanskem muzeju.

Ob križevem potu

Linorez, Lida

V cerkvi svetega Mihaela na Barju je stal preprost križ iz javorovega lesa. Stranski prečki sta podaljšani, da sta dali prostor za štirinajst podob križevega pota. Ni bilo v cerkvi prostora za štirinajst slik, pa je mojster Plečnik rešil vprašanje prostora na svojski način. Ta križ so kasneje premaknili v skromno kapelo. Tam se včasih ustavim. In tedaj moja misel objame tudi tebe, draga sestra.

Ves jasen in sončen je tvoj dan. Božji Mojster pa je že pripravil križ, ki mu moraš poiskati pravo mesto v svojem življenju. Kako se ti bo to posrečilo? Stopi pod Jezusov križ. Tam boš spoznala, kam moraš postaviti svoj križček. Ko ga boš postavila na pravo mesto, ne bo njegova senca več temna in strašna. Odrple se ti bodo nove jasnine in jasno bo tvoje oko, svetla tvoja misel, sočutna tvoja roka. Dvigni glavo in poglej na križ. Prav v teh zadnjih dneh posta stopi za Gospodom na križev pot. Deset minut si odtrgaj. Zberi svoje misli in pojdi na božjo pot na goro, na goro žalostno...

*

Gospod je obsojen na smrt. Niti ust ne odpre v protest. V molku je prava veličina. Kako znam jaz molčati? Kako sprejemam zaslužene opomine, pravično grajo? Kolikokrat sejem strupene besede, sovraštvo in prepir! Gospod, poslej bom v moči Tvojega zgloda ljubila molk in tihoto.

Jezus vzame križ. Velik je in strašen. Gospod pa ga ljubeče sprejme. O da bi znala ceniti križ in premagovanje! Prilike se mi kar ponujajo. Takoj zjutraj bom vstala v znamenju križa in bom prvo dejanje dneva posvetila z zatajevanjem.

Težka je pot. Zveličar omahne in pade prvič pod križem. Tudi moj korak je omahljiv. Padem in nimam moči, da bi se dvignila. Kristus je nosil tudi moje slabosti in le ob njegovi roki bom mogla hoditi po potu zveličanja.

Trpeči Sin in žalostna Mati se srečata. Obudi sočutje s preblazeno Devico in misli v hvaležni ljubezni na svojo mater, ki je toliko trpela zate. Pri žalostni Materi pa boš našla zavetje, ko boš srečavala v svoji boli same mrzle poglede in ko se ti bodo zaprla prijateljska srca.

Simon iz Cirene pomaga nositi Jezusu križ. Gospod je našel pomočnika. Komu bom jaz danes pomagala? Kje bom nudila roko v pomoč? S kom bom delila svoj kruh?

Veronika poda Jezusu potni prt, Jezus pa ji zapusti v spomin svoje trpeče obličje. Otrok božji sem. V mojo dušo je vtisnjeno znamenje članice božje družine. Ali se tega zavedam? Delam čast tej podobi?

Drugič leži Gospod na tleh. Jaz pa izgubljam pogum, če se mi kaj ne posreči, če mi to in ono ne uspe! Ne bom omahovala. V molitvi, maši in zakramentih bom vsak dan znova začenjala delo samoposvečenja.

Jezus tolaži jeruzalemske žene. Kako lepo vlogo ima žena na Gospodovem križevem potu. Ni drzna, ni vsiljiva, ni mehkužna, ni boječa. Obzirna je in skromna, ljubeče pomaga, plemenito sočustvuje. Ali ni to že nekje blizu ideala prave ženskosti? Kako jaz pojmujem svojo nalogo kot žena?

Zveličar pade tretjič pod križem. V duhu gleda padce vsega človeškega rodu. Kako globoko smo padli! Poštenje in čast — vse je na tleh. Sedaj je čas, da pokažem svojo žensko veličino. Pomagati moram slabotnim. Dvigati tiste, ki so padli. Kazati pravo pot tistim, ki so zašli.

Gospodu vzamejo oblačila. Samo bolečine so mu pustili. Tudi meni in tebi bodo kdaj v življenju ostale le bolečine, razočaranje, zasramovanje... A takrat bom najbogatejša, najbliže Jezusu. Gospod, ali naj ostanem mrzla in brezčutna? Gospod, razživi v nas smisel za žrtve, odpoved, trpečo ljubezen.

Gledam Gospoda, ki ga pribijajo na križ. Za koliko ceno si odkupil naše duše! Ali se jaz zavedam, da je le eno potrebno: Reši svojo dušo?

Tri ure visi Gospod na križu. Izpostavljen je zraku, vetru in mrčesu. Pa tudi v teh mukah misli na ubogega človeka: zapusti nam Marijo za Mater. Ali sem mu dovolj hvaležna za ta dragoceni dar?

Dopolnjeno je! O da bi mogla tudi jaz tako reči ob uri svoje smrti! Izpolnila sem svojo življenjsko nalogo. Moje življenje ni bilo prazno, uravnano je bilo po božji volji.

Še razjeda bolečina Materino srce, ko gleda mrtvega Sina. Kako blažena bo moja smrt, če mi bo stala Marija ob strani. Vsak večer ji bom priporočila svojo zadnjo uro in bom molila za srečno smrt vseh, ki so mi dragi in ljubi.

Gospoda polože v grob. Z Gospodom bom živela, z njim bom trpela in umrla. Potem smem upati, da me bo tudi on poklical iz groba in smrtnega spanja.

*

Pojdi, sestra, večkrat po križevem potu in spoznala boš pravo pot v življenje.

Po premnogih gričih naše zemlje vodi pot mimo štirinajstih postaj. To mrtvo kamenje, te izprane slike glasno govore, da so bili naši očetje prepričani o tem, kar mi radi pozabljamo: Le skozi križ in trpljenje gre pot v življenje.

Alma

K vstajenju

*Mati moja,
brez pokoja —
hodim skozi trudne, težke dni...*

*Pa je šepetalo mlado hrepenenje
le o rožah, sreči, soncu, ki spremlja vse
|živiljenje.*

*Nikoli ni dejalo,
da rože često — skrivajo trpljenje.*

*Na Kalvariji — glej cilj blesti...
»Milostna, res druge poti ni?«*

*»O ne boj se križa,
le pogumno stopaj po poti trnjevi naprej.
Glej,
tudi jaz sem prehodila,
pot bolesti in trpljenja.
Le po križu zasvetila,
bo ti zarja sreče in vstajenja.«*

*V mlado, sveže jutro —
so potrkavali zvonovi...
A v meni zazveneli —
so akordi novi...*

Božja partija šaha

Velika sobota je. Župnik naglo hodi po sobi gor in dol. Okoli njega — na mizi, po stolah in celo na postelji leži vse polno odprtih knjig: Sv. pismo, Cerkevna zgodovina, Življenje svetnikov, Missale itd. Na velikonočno pridigo se pripravlja. Rad bi govoril o zmagovalstvu božjega kraljestva na zemlji.

Kadar koli je moral govoriti o sveti Cerkvi, o njenih porazih in zmagah, se je vselej spomnil zanimive šahovske partije, ki ji je pred leti prav živo prisostvoval. Tudi zdaj mu prihaja na misel.

Igrala sta mestni lekarnar, rutiniran mojster, in mlad medicenec. Le-

karnar je imel črne, medicenec bele. Kibicev seveda ni manjkalo. Poleg mladega akademika je sedel okrajni sodnik, najboljši šahist v mestu, in pazljivo sledil igri.

Medicenec, sicer dober šahist, je napravil kar po vrsti več slabih potez. Izgubljal je figuro za figuro. Sodnik ni mogel molčati. Vedno je sipal navsote: »Konja nazaj! — S kmetom naprej! — Trdnjavo sem!« Kadar ga študent ni poslušal, se je razvnel: »Ej, dragi moj kozlè, igray kaj drugega, a ne šaha! Ni seno za kozo!« In podobno.

Proti koncu pa ni več zdržal. Odrinil je akademika in sam nadaljeval igro. Kibici so že zehali od dolgočasja, kajti igra ni obetala nobene zanimivosti več. Dočim so bili črni še skoraj nedotaknjeni, je pri belih sameval le kralj z nekaj kmeti. Tu se ne da več pomagati.

A medtem potegne sodnik kmeta naprej. Nobeden ni postal pozoren, kaj je potegnil, češ: »Vleči, brate, kar hočeš, izgubil boš tako in tako.« A nekaj drugega je vzbudilo pozornost kibicev. Lekarnar je zelo dolgo premišljeval, kaj naj povleče. »Pa kaj toliko razmišlja! Naj potegne, kar hoče, dobiti mora!« A lekarnar ne potegne.

Vsi se začno zanimati za igro. Kmalu opazijo, da je sodnik z ono malo, za oko komaj opazno potezo spraval nasprotnika v zadrego. Kar koli potegne, slabo zanj. Končno povleče. Sodnik takoj izstopi s kmetom na drugi strani. Lekarnar se spet zamisli. Sedaj je postalo vsem jasno: z onima dvema, za oko brezpomembnima potezama se je situacija naglo spremenila. Inicijativo so prevzeli beli in brez odmora preganjali črne. Sodnik je vsak čas vzklikal: »Šah — šah — šah!« In končno: »Šah mat!«

Ta igra je župniku ostala vedno v spominu. Pa zakaj! Kadar koli pregledava zgodovino Cerkve in njenih ustanov ali življenje svetnikov, vedno se mu dozdeva, da igra sam Gospod Bog šah. Njemu nasproti pa sedi satan s svojimi pomočniki.

In čudno! V začetku se Gospod skoraj vedno umika in izgublja, satan pa zmagovalno ruši trdnjavo za trdnjavo. Na božji strani pogosto nastaja brezupno opustošenje, ki je čisto tako strašno, da mnogi verniki omahujejo.

Toda glej! Nenadoma pomakne Gospod naprej čisto drobno stvarco: morda neukega ribiča ali preprostega siromaka. Včasih morda celo kot pajčevina tanko nitko — a takoj spremeni situacijo. S temi »malimi« potezami

preganja satana brez odmora, dokler mu ne zakliče: »Šah mat!« In svet se mora začuditi in pokloniti božanski mojstrovini!

Župnik še vedno koraka po sobi in zadovoljno prikimava: »Da, da, tako je! Tako vodi Gospod Bog svojo Cerkev, pa tudi usodo posameznih ljudi!« In po glavi se mu pode slike iz cerkvene zgodovine: Vrstijo se pred njim mogočni rimski cesarji, za njimi Arij, Julijan Odpadnik, Henrik IV., Napoleon Veliki in še stotine in tisoči drugih. Vsi so igrali z Gospodom. Ali bolje: igral je satan, oni so le vlekli. V začetku so sijajno dobivali, a na koncu sramotno izgubili.

Pa vendar — se mu povrne misel na pridigo — enkrat je pa hudič odnesel sijajno zmago. Bilo je to na prvi veliki petek. Satan je zrušil vse Gospodove trdnjave. Juda ga je izdal, Peter zatajil, ostali apostoli zapustili. Le Kralj sam je še sameval na bojišču — med nebom in zemljo. In končno je padel še Kralj... Ves pekel je zmagoslavno zarjul Gospodu: »Šah mat!«

Božja stvar je dokončno in nepopravljivo propadla. Njegovi učenci so celo sami z žalostjo ugotovili, da je vse končano. »Križali so ga, mi pa smo upali, da je on tisti, ki bo rešil Izraela« (Lk 24, 20—21).

Čez nekaj ur se je pomikala po mestu velikonočna procesija. Godba je slavnostno igrala, bandera so vihrala, odmevala je aleluja in župnik je pod svilenim baldahinom v zlati monštranci pobožno nosil Gospoda ter zbrano sklepal svoje premišljevanje za pridigo.

»In kaj je bilo z matiranim Gospodom?«

»Kaj!... Dobesedno se je spolnila njegova napoved: ‚In jaz bom, ko bom povzdignjen z zemlje, vse pritegnil k sebi‘ (Jan 12, 32). Slavno je vstal iz groba. In od tedaj gre po svetu in slavi zmago za zmago. Pod svoje blago žezlo podjarmlja narode, države, celine... Tisoč devet sto let priča, da je njegov mat bila največja zmaga. Priča temu je tudi ta veličastna in zmagoslavna procesija.«

Kot plod svojega premišljevanja se je župniku rodil trden sklep, da hoče vse svoje upanje staviti vedno v tega velikega Zmagovalca. »In ako bi hodil celo sredi smrtne sence, ne bom se bal hudega, saj si Ti z menoj« (Ps 22, 4).

Gospod pa je njemu in vsemu zbranemu ljudstvu zašepetal: »Zaupajte, jaz sem svet premagal!« (Jan 16, 33.) (Iz knjige: *Iz života, II. zv., 3—8.*)

Mauser Karel

Hrepenenje

*Ti kot ogromna skalna gora
kot bor krivenčast jaz ob tvojem vznožju,
bridkó vkovan v svetem domotožju,
da bi oblivala me ista zora,
ki se v jutrih méhko čez te plazi,
ko jaz še v témo svoje veje stezam
in se v ledeni mraz rosé pogrezam
občudujoč te kot v svetli ekstazi.*

*O, kdaj me dvigneš iz temé v višine,
da slap blesteče zarje me oblije
in vonj samotnih rož vsegu preplavi!*

*Naj rastem v soncu, vetru in sinjini,
da bom zagnal globoke korenine
in mi žibljenje novo v vejah vzklije.*

Srečanje z vstalim Jezusom

Nobenega srečanja vstalega Kristusa s kom izmed njegovih ni, ki bi kristjana ne spominjalo na kak dogodek iz njegovega lastnega življenja.

Marija Magdalena je jokala ob grobu, ker so vzeli njenega Gospoda in ni vedela, kam so ga položili. Tedaj pa se je obrnila in zagledala Jezusa, pa ni vedela, da je Jezus. Jezus ji reče: »Žena, kaj jokaš? Koga iščeš?« Misleč, da je vrtnar, mu pravi: »Gospod, če si ga ti odnesel, povej mi, kam si ga položil, ga bom jaz vzela.« Jezus ji reče: »Marija!« In sveti ženi se odpro oči in pravi: »Rabóni!«

Tudi mi smo ga marsikdaj spoznali. Zakaj bi tega ne priznali? Prav pogostokrat v njegovih duhovnikih. Toliko slabega govorimo o duhovnikih! In vendar se je že večkrat zgodilo kristjanu, ki ima (morda slabo) navado, da na slepo srečo poklekne v katero koli spovednico, da je nenadoma zaslišal nepričakovano, bliskovito besedo, da je nenadoma od nekega neznanega, po srcu blagega in ponižnega duhovnika, ujetnika v zaboju z železno rešetko, prejel dar božanske nežnosti, tolažbo, ki ni prihajala od človeka...

Prvič je vstopil Jezus v dvorano, kamor so se zaklenili učenci iz strahu pred Judi. Pokazal jim je svoje rane, jih oblił s svojim mirom in veseljem ter jim izročil oblast odpuščati grehe. (O, zavest, da nam je odpuščeno! Duhovnikova roka na našem čelu, besede odveze, ki se prelivajo v naše srce in v naše telo kakor voda in kri iz strani prebodene s sulico!) Tomaž ni bil z njimi, ko je Jezus prišel in ni hotel verjeti, kar so mu pripovedovali. »Ako ne vidim na njegovih rokah znamenja žebljev in ne vtaknem svojega prsta v rane od žebljev in ne položim svoje roke v njegovo stran, ne bom veroval.« Čez osem dni se Jezus nenadoma pojavi in reče Tomažu: »Deni svoj prst semkaj in poglej moje roke; podaj svojo roko in jo položi v mojo stran in ne bodi neveren, ampak veren!« Tomaž mu odgovori: »Moj Gospod in moj Bog!« Jezus mu pravi: »Ker si me videl, veruješ; blagor tistim, ki niso videli in so verovali!«

Gospod, nismo te videli s svojimi telesnimi očmi, toda verujemo v tebe.

François Mauriac, *Vie de Jésus*.

Ah, mladost ti moja . . .

»Povejte nam, katere knjige so primerne za mladega fanta! Ne mislimo romanov, ampak knjige, ki nam bodo dale poguma v mladostnih bojih, da bo naša mladost vsa čista!« Tako so prosili fantje, ko smo se razgovarjali.

»Matere nam ničesar ne povedo, kar bi nam bilo potrebno v mladostnih letih. Same sebi smo prepuščene. Veliko se jih zaradi tega izgubi,« so tožila dekleta pri debatni uri.

Pogosto se mi smili fant, dekle, čigar boje vidim. Nemir in zaskrbljenost kličeta po pomoči, toda vsak je tako sam.

Zelo težko je govoriti o skrivnostih človeškega srca. Velikega zaupanja in vsestranskega razumevanja je treba na obeh straneh, da se moreš pogovoriti o preizkušnje polnih mladostnih dneh! Tega dostikrat ni. Zato bi rad navedel in svetoval nekaj knjig, ki morejo doraščajočim nadomestiti

žive vzgojitelje. Ne bom jih ocenjeval; le nekaj misli bi rad povedal vama, dragi fant in dekle, ki za svoja vprašanja, težave in boje dostikrat nimata nikogar, s komer bi se razgovorila. Dobra knjiga pa je najboljši prijatelj in vodnik.

Že pred leti smo dobili lepo knjigo *V življenje*, pisma slovenskim fantom. Pisana je za odrasle fante, predvsem take, ki ne študirajo. V iskrenih pismih razpravlja duhovni voditelj z mladim fantom o njegovih mladostnih težavah. Zelo resno govori o skrivnem grehu in žalostnih njegovih posledicah na duši in na telesu. Fanta poučuje o pravi ljubezni in posebnostih dekliske duše. Govori tudi o boleznih zaradi greha in navaja izjave svetovnih zdravnikov, ki po vrsti zagovarjajo čisto in neomadeževano življenje. Končno pa podaja naravna in nadnaravna sredstva, ki jih naj fant uporablja, da bo ostal posebno v času mladostnih preizkušenj čist. Vsa knjiga je pisana z veliko razumevajočo ljubeznijo do mladega fanta. V knjigotrštvu je ne moreš več dobiti.

Znana Jakličeva knjiga *Svetla pot* je izšla že v drugi izdaji. Razpravlja o čistosti, padeh in posledicah, nevarnostih in pripomočkih. Odnos med fantom in dekletom je v njej resno in trezno podan. Kdor jo je vzel v roke in jo prebral, ve povedati o njeni veliki koristnosti.

Prezgodaj umrli madžarski škof Tihamer Toth je kot profesor na srednji šoli in univerzi imel veliko opravka z doraščajočo mladino. Leto za letom je izdajal knjige predvsem za mladino. Njegove knjige so zaslovele po vsem svetu in so prevedene v svetovne jezike. Nekaj jih je prevedenih tudi v hrvaščino, n. pr. *Karakter*, *Proljetne oluje*, *Priroda zove*, *Krist i mladež*. *Tvoja vjera*. Leta 1941. pa je tudi v slovenščini izšla prelepa knjiga *Pomlad*

ni viharji. Pisana je nalašč za dijaka. Vsakemu se priljubi, ker jo preveva velika ljubezen in razumevanje mlade fantovske duše.

Za dekleta so na Madžarskem začele potrebne knjige pisati ravno na Tothovo pobudo predvsem zdravnica Marjeta Csaba in Jolanka Gerely.

Zdravnica Csaba je napisala štiri knjige, ki bi mogle nositi v slovenščini naslove: Dekletova pomlad, Doraslo dekle, Mlada žena, Mati. Izmed teh je prvo prinašala pred leti Vigred, ostale tri pa čakajo tiskarno in založnika. V hrvaškem prevodu sta izšli prvi dve: Njezino proljeće in Njezin bijeli vijenac.

Prav tako priporočljive so knjige Jolanke Gerely. Tudi iz njenih knjig je pred leti nekaj odlomkov objavila Vigred. Letos pa smo dobili v slovenskem prevodu njeno knjigo Daj mi svoje srce. V obliki povesti razpravlja o vseh raznih vprašanjih mladega dekleta, ki si izbira življenjskega druga. Kdor bi v knjigi iskal samo povest, ne bi razumel njene vsebine. »Pisateljica kaže pot nazaj v družinski raj, kakor si ga je Bog zamislil... Nazaj k božji zamisli zakona in družine!« je zapisal tej knjigi na pot prevzvišeni gospod škof.

V hrvaščini je za fante izšel tudi prevod Schilgenove knjige Ti i ona, ki pojasnjuje odnos fanta do dekleta, za dekleta pa podobna knjiga: Ti i on.

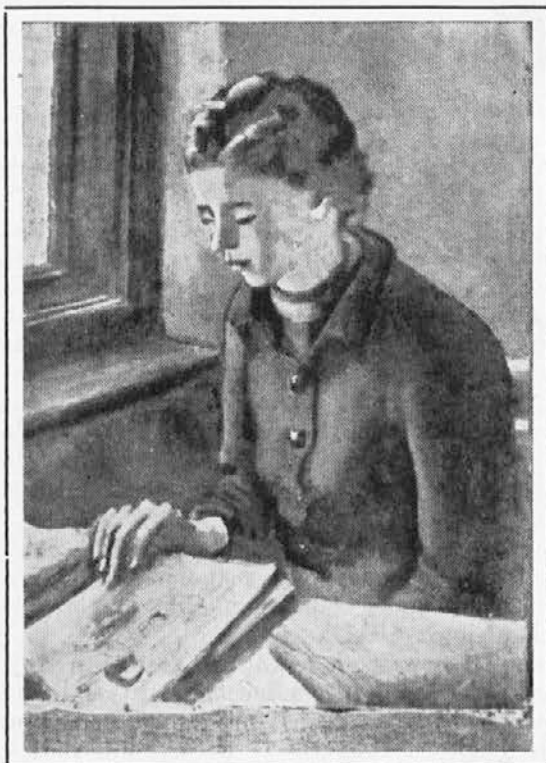
Pa bo morda kateri vprašal: »Ali pa nimamo nobene knjige za mlajše fante in dekleta?«

Nekaj jih imamo, a so le skromni začetki. Lansko leto je izdala Marija Bregarjeva drobno, a prisrčno pisano knjižico: Od kod sem, mati?, ki prisrčno pojasnjuje skrivnost življenja dečkom in deklicam od 8. do 12. leta.

Pravkar pa je za doraščajoče deklice od iste pisateljice izšla zelo potrebna knjižca Prebujenje.

V vrsti salez. knjižic pa so izšle: Leta, mlada leta, Fantom, Dekletu na pot, Dekleta i. dr. — V Domo-ljubu je pred dvema letoma izhajala za najmlajše lepa knjiga, prevedena iz francoščine: Stanko in Verica odkrivata nov svet. Prav bi bilo, če bi jo dobili v knjižni obliki.

To bi bilo nekaj knjig in knjižic, ki so tudi danes dostopne. Vzemi in beri, kar je primerno zate! S svetim spoštovanjem sprejemaj njihov pouk, poslušaj njihove resne nasvete in živi tako, da Ti ne bo treba kdaj žalovati nad izgubljeno mladostjo. Če dvomiš, kaj bi vzel v roke ali še česa ne veš, pa odkritosrčno in pogumno vprašaj svojo dobro mamicco, spovednika ali kateheta. Zavedaj pa se: Čista mladost — srečna bodočnost!

Mira Pregelj, Deklica s knjigo

Hiacinta.

Po Franceljnovi smrti je postala Hiacinta zelo resna in zamišljena. Če so jo vprašali, kaj ji je, je odgovarjala s solzami v očeh: »Na Franceljna mislim. Kako bi ga že rada videla!«

»Španska« je tudi njej pustila posledice; je sicer vstala, pozdravila pa se ni nikoli več. Zbolela je vdruživč za hudim vnetjem rebrne mrene in na levi strani se ji je odprla velika rana. Morala je za dva meseca v bolnišnico.

»Marija hoče,« je rekla Luciji, »da grem v dve bolnišnici, pa ne da se pozdravim, ampak da bom mogla še več trpeti iz ljubezni do Jezusa in za grešnike. Vprašala sem Marijo, če boš šla tudi ti z menoj. Dejala je, da me bo samo mama spremlila, nato pa bom ostala sama, čisto sama...«

Z junaško velikodušnostjo je sprejemala žrtve. Odrtgala se je od vsega pozemeljskega in se vedno bolj dvigala k Bogu. Iz slabotnega in bolnega otroka je postala junakinja v molitvi in zatajevanju. To je bila luč in milost od zgoraj, ki je delovala v njej.

»Vse rada trpim,« je vedno ponavljala, »za grešnike in v spravo brezmadežnemu Srcu Marijinemu, pa za svetega očeta.« Če so ji kaj ponudili, je rekla: »Hvala, res ne potrebujem.« A ko sta bili sami z Lucijo, je priznala: »Tako sem žejna! Pa nočem piti. Naj bo za Jezusa in za grešnike.«

Mati je vedela, kako se ji upira juha ali mleko. Pa ji prinese lep grozd.

»Ne, mama,« ga zavrne Hiacinta, »ne bom grozdja; dajte mi rajši mleko.« Ko ga popije, pove Luciji: »Tako si želim grozdja! Ti ne veš, koliko me je stalo, da sem popila tisto mleko; pa sem hotela darovati Jezusu to malo žrtev.«

Po cele ure je ležala nepremično v isti legi, vstajala ponoči in kleče ponavljala angelovo molitev. Le s čelom se ni mogla več dotakniti tal, ker bi padla.

Ko ji je župnik prepovedal vstajati ponoči, je vprašala: »Pa ne bo Jezus hud?«

»Ne,« ji je odgovorila Lucija, »pokorščina gospodu župniku je tudi Jezusu najljubša.«

»No, potem je prav, pa ne bom več vstajala.«

Pogosto je obstala nepremična in se globoko zamislila.

»Le o čem toliko razmišljaš?« je vpraševala mati. V odgovor se je samo smehljala. Luciji pa je zaupala.

»Na Jezusa mislim in na Marijo, pa na grešnike in na vojno, ki še pride.« (Razgovor se nanaša na eno točko skrivnosti, katero jim je Marija razodela 13. julija. Več o njej v prihodnji številki.) »Toliko ljudi bo našlo smrt! In toliko jih je, ki gredo v pekel!... Koliko domov bo razdejanih! Koliko duhovnikov pobitih!... Kako me to boli! Če bi prenehali Boga žaliti, bi ne bilo vojne in bi ne padali v pekel!... Vidiš: jaz bom šla v nebesa; in ti, ko boš videla luč, ki je o njej govorila Gospa, zbeži in pridi za mano gor!«

»Ali zbežati v nebesa se ne da.«

»Res je, ne gre... Pa ti se ne boj! V nebesih bom veliko molila zate, za svetega očeta, za domovino, da se ne razširi vojna še k nam, in pa za duhovnike.«

Ob drugi priliki je Hiacinta Luciji zaupala:

»Marija se mi je prikazala in mi rekla, da bom šla v drugo bolnišnico v Lizbono in ne bom več videla ne tebe ne staršev. Potem bom veliko trpela in umrla sama, čisto sama... Pa naj se nič ne bojim, ona bo prišla iz nebes pome...« Vsa solzna je objemala Lucijo:

»Veš, nič več se ne bova videli!... Ti, moli veliko zame, ker bom umirala sama, sama!... O Jezus, zdaj boš pa lahko dosti grešnikov spreobrnil, ker ta žrtev je zame res težka!«

Januarja 1920 je prišel v Fatimo znameniti specialist dr. Lisboa. Ko je preiskal Hiacinto, je po dolgem prigovarjanju prepričal starše, da bi operacija v kakem lizbonskem sanatoriju brzkone rešila mlado življenje. Tako je Hiacinta res odšla v Lizbono. Mati jo je spremljala.

V Lizboni je bila Hiacinta sprejeta v sirotišnico Naše čudežne Gospe. Prednica je strmela nad duhovno zrelostjo in svetostjo še ne desetletnega otroka, ki je čez noč postal apostol ostalih sirot v zavodu. Njena nedolžnost in skromnost, potrpežljivost in pokorščina, kakor tudi pristna in iskrena pobožnost so globoko vplivale na druge gojenke.

»Sama se ni nikoli igrala,« pripoveduje s. prednica, »jedla je le malo, ni se pritoževala zaradi boleznj, vsak dan je molila rožni venec, mrzila je laž in karala

one, ki so se v njeni navzočnosti lagali; kazala je vedno veliko ljubezen za resnico-ljubnost. — Nekateri bolniške strežnice so pozabljale na dostojnost v obleki in bile preveč razgaljene; vedenje nekaterih zdravnikov je kazalo, da so brez vere. Oboje je Hiacinta ponovno spomnila na večnost in jih prosila, naj se izogibajo potratnosti in nesramežljivosti v obleki. — Posebno veliko pa je molila. Najrajši pri oknu, ki gleda v kapelo naše čudežne Gospe, da je mogla gledati na tabernakelj. V molitvi ji je obličje gorelo od sreče; lesk oči in ves izraz je pričal o neizmernem notranjem blaženstvu.◀

Marija se ji je pogosto prikazovala. Razgovore, ki jih je imela z Materjo božjo, je Hiacinta prostodušno pripovedovala s. prednici. Ker tako očitno presegajo pamet in izobrazbo desetletnega otroka, jih je s. prednica skrbno zapisovala in ohranila. Navedimo nekatere!

O grehu:

»Greh, zaradi katerega gre največ duš v pekel, je nečisti greh. Vpeljali bodo noše, ki bodo hudo žalile našega Gospoda.

Če bi ljudje pomislili, kaj je večnost, bi vse storili, da se spreobrnejo.◀

O vojni:

»Mati božja pravi, da bo mnogo vojsk in sporov na svetu. Vojske niso nič drugega kakor kazen za grehe sveta.

Marija Devica ne more več zadržati pravične roke svojega preljubega Sina, da bi sveta ne kaznoval. Treba je delati pokoro. Če se bodo ljudje spokorili, jim bo naš Gospod prizanesel. Če pa ne bodo spremenili življenja, bo prišla kazen.◀

O duhovnikih in oblasteh:

»Molite veliko za duhovnike! Molite veliko za redovnike! Duhovniki morajo biti čisti, zelo čisti! Brigati bi se morali samo za Cerkev in za duše! Nepokorščina duhovnikov in redovnikov predstojnikom in svetemu očetu zelo žali našega Gospoda!

Molite veliko za oblasti!

Če bi oblast pustila Cerkev v miru in bi dala svobodo veri, bi tudi sama imela božji blagoslov.◀

O čednosti in ljubezni:

»Varujte se razkošja, ne iščite bogastva, ljubite pa zelo sveto ubožstvo in molk! Bodite polni ljubezni tudi do hudobnežev. Bodite zelo potrpežljivi; potrpljenje vodi v nebesa. Zatajevanje in žrtev sta Jezusu zelo ljuba.◀

Operacije Hiacinta ni marala. Saj je vedela, da bo umrla. Pa so jo vseeno vzeli v bolnišnico. Bolj s solzami kakor z besedami se je poslovila od sirotišnice in od svojega skritega Jezusa.

Operirana je bila dne 10. februarja 1920. Zaradi prevelike slabosti je niso smeli uspraviti. Neizrekljivo je trpela.

Operacija je dobro uspela, a njeno stanje se je kljub temu vidno slabšalo. Na mestu, kjer so ji vzeli dve rebri, je zevala za dlan velika rana. S čudovito potrpežljivostjo je prenašala vse. V najhujših trenutkih je klicala Marijo ali pa si je dajala poguma: »Potrpljenje! Za nebesa moramo trpeti vsi!◀ V srcu je neprestano darovala sama sebe Jezusu za grešnike.

Štiri dni pred smrtjo so nenadno zginile vse bolečine.

»Zdaj pa več ne stokam. Videla sem spet Mater božjo in mi je obljubila, da pride skoraj pome. Obenem mi je odvzela vse bolečine.◀

Njen obraz je že bleščal v nadzemljskem miru in veselju. V petek, 20. februarja, ob šestih popoldne so ji pošle moči. Prosila je za sveto popotnico. Pa se je samo spovedala. Sveto obhajilo so ji obljubili šele za drugo jutro. Toda že ob pol enajstih ponoči je umrla. Odšla je, ko še ni dopolnila desetega leta svojega bogatega življenja. Marija je izpolnila svojo obljubo in jo odvedla s seboj v nebesa.

Drobno, izčrpano telesce je ležalo na odru v beli prvoobhajilni obleki z modrim pasom, kakor je sama želela.

»Ležeča v svoji mali krsti,◀ piše pogrebnik, ki je oskrbel prevoz, »je bila kakor živa, rdečih lic in ustnic, ter čudovito lepa. Ko so se množice, ki so jo prihajale kropiti, bližale truplu, jih je prevzemalo občudovanje in ginjenost. Vse naokrog se je širil prijeten vonj kakor po dehtelih rožah.◀

Dne 24. februarja popoldne so jo odpeljali. Položili so jo v grobnico bogate družine baronov Alvajazere. Po petnajstih letih pa jo je leirijski škof velel prenesti na fatimsko pokopališče. Pri delnem pregledu trupla ob prenosu so ugotovili, da je bila v obraz še popolnoma ohranjena, čeprav so jo ob pogrebu po tedanjih predpisih poškopili z apnom, ker je umrla za nalezljivo boleznijo!

Tako počiva Hiacinta danes poleg svojega brata Franceljna pod veliko samotno cipreso na fatimskem pokopališču. Na preprostem nagrobniku iz belega marmorja se blesti napis:

Tu počivajo zemeljski ostanki Franceljna in Hiacinte, ki se jima je prikazovala Marija.

Dijašna ura

Velika naloga dijaštva. — Dijaška mladina si lahko šteje v posebno čast, da se je po svojih zastopnikih kongreganistih in kongreganistinjah prva med Slovenci posvetila Marijineму brezmadežnemu Srcu. Na tradicionalni dijaški praznik, 8. decembra, je to posvečenje slovesno izvršil sam prevzvišeni nadpastir, ljubljanski škof, potem ko mu je to njegovo osebno željo odobril sveti oče Pij XII. in so ga za to istočasno naprosili tudi voditelji kongregacij.

Pa tudi ostalo dijaštvo noče zaostati. Ne samo da rado prebira opis fatimskih dogodkov v »Zvezdi« in različnih knjigah (Sporočilo iz Fatime, Fatima), marveč se v hvalevrednem številu udeležuje tudi pobožnosti prvih sobot. Ob sklepu duhovnih vaj se hočejo vse šole kot velike družine skupno posvetiti Marijineму Srcu. To vzbuja mnogo zanimanja, razgovorov in priprav. In prav je tako! Dijaška mladina hoče biti vedno prva, zares najlepši cvet naroda.

Ali pa nima zato prav posebnih nalog tudi pri splošni narodni posvetitvi?

Ali ni prav njena naloga, da posebno živo spozna veličino te posvetitve? Da globoko pogleda v narodno življenje in odkrije vlogo Marije v njem? Da pokaže sebi in drugim, kako je Marija resnično pomemben faktor v naši zgodovini, narodnem izročilu, kulturi, umetnosti? ...

Bliža se slovesna posvetitev Marijineму Srcu, h kateri je naš škof povabil ves narod. Trideseti maj naj bi bil kot veliki posvetilni dan zares občni verski praznik. Zato morajo že priprave na posvetitev zajeti in preobraziti vse od prvega do zadnjega. Pozabiti namreč ne smemo: Ne gre za minljivo zunanjo slovesnost, temveč predvsem za trajno spremembo življenja! V spremnem pismu k obširnem navodilu, ki jih je pripravil škofijski pripravljalni odbor, nam škof takole kliče:

»Nameravana posvetitev je silno važna zadeva, dvakrat važna v bridkem stanju, ki se narod v njem nahaja in iz katerega bo le neskončno modra božja previdnost našla primeren izhod. Obljube Kraljice presvetega rožnega venca v Fatimi, ki jih je navezala na posvetitev sveta brezmadežnemu Srcu, nam upravičeno vzbujajo zaupanje; vemo pa seveda ne, se li bodo nad nami vse izpolnile. Izpolnitev je v božjih rokah. V naših rokah pa je priprava na posvetitev, in sicer duš in src vernikov, da bi posvetitev rodila čim lepše in čim trajnejše duhovne sadove: spreobrnjenje mišljenja, usmeritev vsega življenja na Boga, zvestoba v službi Boga in stanoovitost v veri.«

Brez žrtev ...?

Ali ne bi torej tudi taka in podobna vprašanja morala biti na dnevnem redu pri sestankih verskih organizacij, v razgovorih in debatnih urah, v šolskih nalogah in referatih?

Da! Tudi pri šolskem pouku je mnogo možnosti, ki jih morejo dijaki in dijakinje sami uresničiti in ne samo čakati na pobude svojih učiteljev in profesorjev. Poleg sodelovanja pri morebitnih akademijah si morejo zlasti višješolci za svoja predavanja pri slovenščini zastaviti čudovito lepa in zanimiva — pa nič pobožnjaška! — vprašanja v zvezi z Marijo. Naj navedemo nekaj naslovov:

Marija v slov. narodni pesmi, v liriki, legendi, pripovedništvu, likovni umetnosti (prim. Stelctovo knjigo »Slovenske Marije«) v slovenskih krajevnih in stvarnih imenih (n. pr. cvetlice!), v slov. narodnih običajih (prim. zlasti adventno popotvanje: Ljudski oder!) v slovenski zgodovini (turški boji, protestantizem!) itd. Potem pa še: Slovenska božja pota, Marija — vzor domovinske ljubezni (prim. Magnificat!), Marija — pokroviteljica materinskega dne, Marija in slovenske matere, Marija — Kraljica Slovencev.

Te in podobne referate bi tudi Zvezda rada priobčila in dijakom vsaj nekoliko honorirala. O velikonočnih počitnicah je časa dovolj. Ali ne more biti tudi ta trud prelepa in čisto dijaška žrtev, ki bi Marijinemu Srcu mogla napraviti veselje, ker bo temu in onemu pokazala in olajšala pot v narobe njene ljubezni!

Da, vse to je lepo! Biti značajan! Živeti idealno življenje! — tudi to hočem! Ali pa ni lažje poti, da bi to dosegel? Zakaj vodi vendar do značaja samo pot žrtev? Ali se ne bi dalo postati značajan tudi na lažji način, brez žrtev?

Tu ni pogajanj. »Kdor hoče za menoj, naj se odreče sam sebi, vzame svoj križ in gre za menoj,« je rekel Zveličar. Kdor hoče biti z Gospodom v njegovem nebeškem kraljestvu, ga ne sme zapustiti na Kalvariji življenja. Bratec moj! Povej mi, kaj se dobi danes na svetu »zastonj«? Nič! Glej, kako se ljudje motijo. Noč in dan delajo za minljive zemeljske stvari, a svoje največje dobro, svoj značaj, bi hoteli dobiti »zastonj«.

Zato nas katoliška vera navaja k samoopovedi, utrjevanju volje in askezi.

»Askeza? Brr!« si misliš. Da, ker so ti napolnili glavo s trditvami, da je askeza mrcvarjenje, mučenje in ubijanje sam sebe. Blebetali so ti, da pomeni uriti se v askezi, iztrebiti veselje iz človeškega življenja.

Poslušaj! Izviren pomen grške besede je »podrobna izdelava«. Grki so s tem razumeli ono pripravo in urjenje — ti bi rekel treniranje — in ono življenje odpovedi, s katerim so se tekmovalci pripravljali, da bi mogli v čim večji meri izkoristiti svojo telesno moč.

V življenju vsak prenaša žrtve. Razlika je samo v tem, zakaj jih kdo prenaša. Si že kdaj opazoval skopuha? Čemu se odpoveduje? Komaj da já, nosi slabo in ponošeno obleko, si ne upa na sprehod, da ne bi raztrgal čevlje, odreče se vsaki želji, živi brez veselja, brez prijateljev. A zakaj vse to? Da si pridobi imetje. Skopuh žrtvuje sam sebe, svoje veselje, čast — za denar. Ali ni potem vredno prenašati žrtve za stokrat bolj vzvišene cilje?

Ali pa poglej lakomnika! Kako teka okoli dan in noč, nima ne miru, ne počitka, niti časa. Zakaj? Zaradi premoženja. Poglej takega človeka! Kako slepo postavlja na kocko svoje življenje, samo da bi bil deležen zemeljskih dobrin. Ali koliko noči prečuje in se preznoji plesalec! Ko bi se hotel le polovico toliko truditi za svojega bližnjega!

»V vsakem človeku je skrit svetnik in zločinec,« je rekel francoski govornik Lacordaire. Zločinec v tebi sam raste in se jača. Ni ga treba niti hraniti niti vzdrževati. Da pa gospoduje v tebi svetnik, je treba veliko težkega dela — samovzgoje.

Da, brez borbe ne gre! Kdor izdeluje kip, mora marsikaj odkrhniti od hrapavega marmorja. Kdor

pa predeluje lastno dušo v umetnino, se mora neprestano kovati. Lep kip ni dovršen v kratkem času. Še manj more biti dovršena izdelava tvojega značaja. Zato je treba vestnega in smiselnega dela. Geslo Karla Velikega naj bo tudi tvoje geslo: »Plus! Ultra!« — »Še več! Še naprej!«

Zeuksisa so spraševali, zakaj izdeluje svoje slike s toliko pazljivostjo. »Delam za večnost!« je odgovoril. Bratec, ti delaš prav gotovo za večnost, ko delaš za svojo dušo. Ali bo potem to delo zate pretežko?

Belluard—R. Sušnik

Dekle, ki omahuješ

Zdaj je pa že čas, da se odločiš in vzameš na lastna ramena odgovornost za svojo prihodnost. Toda obotavljaš se? Kje je tvoj trdni sklep? Začni vendar že enkrat in se ne otepaj žrtev!

Priznati moraš, da ti je prijateljstvo s to in to osebo nevarno; da krivično kradeš ljubezen, ki ti vzbuja počutnost. (Sveto pismo pravi temu »prešuštvovanje srca«.) Ne čakaj! Takoj prekini, odbij in zbeži od nevarnosti, ki te hočejo zavesti v greh. A glej, ne storiš tega, ker bi te preveč zadelo, ker se bojiš zapuščenosti, praznote in občutka, da si vse izgubila.

Ponovno si že prišla do spoznanja, po lastnih bridkih izkušnjah in po prijateljskih opozorilih drugih ljudi, da tako in tako ne more iti več dalje. Saj bi izgubila tla pod seboj. Že tako zapravljaj milosti, lenobno životariš in se globlje in globlje pogrezaš v močvirje. Ne veš, da ti grozi božja sodba iz Skrivnega razodetja: »Poznam tvoja dela, da niso ne mrzla ne gorka. O, da bi bila mrzla ali gorka! Tako pa, ker si mlačna in ne gorka ne mrzla, te hočem izpljuniti iz svojih ust.« Ali ne razumeš, da ti je treba dušo takoj in brez odloga pripraviti na silen boj in zmagozslaven pohod!

A ti že zopet omahuješ. Neštetokrat narediš trden sklep, da se boš poboljšala, a ko pride trenutek preizkušnje, zopet popustiš. Odložiš na drugi dan in vse ostane pri starem. Pride jutri — in je kakor včeraj. Ali ni čudno, vedno se pripravljaj, da se povzpneš kvišku, pa si vsak trenutek niže, bolj brez volje, bolj brez odločnosti. Izgovarjaš se, da ne moreš, ker so ti živci popustili. A v resnici le nočeš hoteti, kar bi morala hoteti. Izjavljaš, da si nezmožna uresničiti svoje ideale, ker jih nisi niti zmožna resno hoteti. Noge ti odpovedujejo, roke mlahavo omahujejo, izgubljaš glavo in srce: nemirno tekaš okrog in vznemirjaš vsakogar, ki te sreča...

Knjižice. — Na Knjižice, ki jih izdaja Rakovnik, smo že ponovno opozorili, ker obravnavajo vprašanja, ki tudi dijaka zanimajo. So sicer »časopis za duhovno prebudo in prosveto«, a so istočasno lične knjižice, ki jih moreš vtakniti v žep, da jih bereš kjer koli, pa tudi brez sramovanja postaviti v svojo knjižnico k velikim knjigam. Izhajajo že deseto leto, a jih je mnogo še vedno mogoče dobiti. Če pa starih ne moreš dobiti ali nabaviti, pa vsaj nove naroči in beri. Najnovejše so:

Satan. Spisal dr. Fr. Knific. Podaja nauk krščanstva o demonih. Ima tri dele: satan biva, kdo je hudobni duh in satanovo delovanje. Zdaj, ko se zdi, da res mnogi znaki kažejo, da je satan »spuščen z verige«, kakor je napovedano v privatnem razodetju Katarine Emmerich, je prav, če dobro poznamo pravo podobo našega sovražnika št. 1.

Naš oče. — Spisal dr. Vilko Fajdiga. Ta knjižica je posvečena socialnemu delu papeža Pija XII. O papežu ve vsak študent veliko povedati, samo da ni vselej res, kar prodaja kot čisto zlato. Tu pa je prikazan sedanji papež po svoji najlepši delavnosti — po svojem človekoljubju do vseh, ki ljubezni potrebujejo. Bere se kot najbolj zanimiva vojna poročila — a poročila z bojišča ljubezni, ki ne pozna sovražnika, marveč vsem le dobrote deli. Beri prav gotovo!

Vsi! — Spisal p. Otmar Vostner OFM. Vsi smo krivi vojne — vsi delaj-

mo za mir! Najlepše delo za mir pa je posvetitev Marijinemu Srcu, ker zahteva novega, boljšega človeka! K temu smo poklicani vsi, vsi, vsi!... Knjižica je prirejena kot dve veroučni uri. Poglej in primerjaj, če so napisane veroučne ure bolj zanimive kot šolske!

Za maj izide nova knjižica: **Marijino Srce**.

Knjižice stanejo eno liro, letna naročnina pa 12 lir.

Listnica uredništva

Vsem. — Preberite članek: Mladim sotrudnikom! Pišite in ne izgubite poguma, če romajo »prvenci« v koš.

Sine Šiška. — Bilo bi morda dobro za pismo, katerega bi pisal prijatelju, za objavo pa ni.

Franci Z. — Saj je lepa Tvoja ljubezen do matere, toda za tisk Tvoj prispevek ni poraben.

Mari Jan. — »Ave Marijo« bomo morda ob priliki porabili. »Boštjana« velikonočna zgodba« pa je premalo prepričljiva in verjetna. Lep je samo konec. Jezik kvarijo nekatere oguljene primere. Več svežosti in vedrosti!

Cvetko Ljubelj. — »In media virtus«. To je pa malo čuden naslov in še bolj čudna pesem: rime za lase privlečene, vsebina pa tako suhoparna, da se bojim, da se bo še moj koš dolgočasil.

M. F. in G. F. — Poglejta, kar sem napisal Cvetku Ljubelju. Samo vrstice, ki se za silo rimajo, še niso dobra pesem.

France. — Me ne zadovolji. Poskusi kaj drugega in pošlji.

A hvala Bogu, ni še vse zaman! Tvoja lica še obliva rdečica sramu; še z žalostjo ugotavljaš svoje bolešno stanje. Da, kakor bolnik si, ki se obotavlja poklicati zdravnika, da mu ne bi povedal resnice o bolezni, in se brani zdravil, ker nimajo dobrega okusa. Ali ni tak bolnik sam kriv, če ne ozdravi?

Nič drugače ni s teboj! Vse je odvisno od tebe, drago dekle! Uresniči božji klic, ki se oglašja v tebi: prenehaj z grehom, pretrgaj znanje in odločno stopi na božje steze!

Še vedno omahuješ? Vsaj to naj te vzpodbode: Med tvojim omahovanjem in oklevanjem beže dragoceni trenutki življenja. Kakor bisere jih neusmiljeno spuščaš v morje pozabe in nekoristnosti. A kot katoličanka predobro veš, da bo Bog terjal račun za vsak talent, ki ti ga je dal, in za vsako zamujeno priliko, ko nisi trgovala z njim. Bolj kot po številu te bo vprašal po odgovornosti, ki si jo čutila zanje. Ne omahuj torej več — odloči se in pogumno stopi Bogu naproti.

Mladim sotrudnikom Naše Zvezde

Linorez, Lida

Kadar prebiram vaše pošiljke, se moram vedno znova boriti z nekimi čudnim vprašanjem:

Ali naši študentje res ne poznajo več radosti?

»Tiho je bilo v sobi, ko sem se prebudil iz težkega sna...« Takole na primer se začne kak sestavek. Le zakaj je Bog ustvaril tako lep svet, naravo z vso njeno rodovno močjo in lepoto, da zapirate svoje »junake« v »temne«, »samotne«, »mrzle« sobice, kjer vzdihujejo v svoje bolezni in cmeravosti. (Kar spomnite se Žingarice! Ali je bilo tam gori naše življenje res življenje spokornikov in pridigarjev? Ne, to je bilo življenje veselih, mladih, upajočih ljudi, polnih krščanske, če hočete Franciškovske radosti.) Ali ni Marija, velika pesnica, v silnem veselju in zaupanju zapela svojo svatbeno pesem, ko je obiskala svojo teto Elizabeto v gorah!

Ali v mladem človeku vstajajo res le žalostni spomini, kadar piše o svoji materi, da jo vidi le s solznimi očmi ali kako leži bolna v postelji?

Ali: Zakaj opisovati le grešnost in brezverstvo mladih ljudi (in to po neki večni, dolgočasni šablona, ki ste jo pobrali Bog ve kje)? Na drugi strani pa spet pretirano in svarečo pobožnost drugih? Pokažite nam vendar zdravega fanta, zdravo dekle, ki se ne znajdeti v življenju kakor mračna, janzenistična senca, temveč kot živo, pogumno bitje!

Zvezda je verski list, prav, toda zavedati se moramo, da ne piše iz globoke vere samo tisti, ki opisuje le Boga in svetnike pa božjo kazen in ne vem kaj še vse, ampak tisti, ki gleda na vse življenje in na vse stvari z očmi kristjana; te pa niso jokave, temveč pogumne, upajoče, radostne oči. Krščanstvo ni vera žalostnih, temveč vera veselih, ne samo vera premišljanja, temveč še bolj: vera dela. Zakaj torej, dragi prijatelji in prijateljice, mislite, da morate pisati za Zvezdo le pridigarske, mrke in sentimentalne sestavke? Čim hujši je čas, tem več vedrosti zahteva.

Kako naj pišete? Kadar neka snov zaživi resnično in nepotvorjeno v vaši duši, si zanjo nikar že vnaprej ne zamislite mrtvega kalupa in žalostnih besed, v katere jo boste vklepali. In ti, ki ne znaš pisati drugače kot v prvi osebi — ali res ni nikogar na svetu, ki bi te zanimal bolj kot ti sam? Človek je družabno bitje in kjer sta dva ali trije zbrani v božjem imenu, je Bog sam med njimi. Kristjan mora svoje krščanstvo izžarevati v svojo živo okolico, ne pa med mrtve stene. Ozrite se okoli sebe in podajte življenje v njegovi neposredni, človeški podobi. Bog in božje delo se nam razodeva v sleherni stvari, celo v najneznatnejši stvarci.

Predvsem pa ne pozabite na ljubezen, danes jo še prav posebno potrebujemo. Mi vsi moramo biti apostoli božji in božji evangelij je evangelij ljubezni — in milosti. Ne morem si zamisliti pisatelja kristjana, ki bi pozabil na božjo zapoved: »Ne sodite, da ne boste sojeni!«

In za zaključek ponovno poudarjam: Pišite iz doživljenja v svoji duši! Nikar se ne silite, da bi pisali nekaj, kar vam ne pride resnično iz sreca. Kdor je v duši resnično kristjan, mu bo žarelo to krščanstvo iz sleherne besede celo tedaj, kadar bo pisal o čisto preprosti stvari, na primer: kako nekdo odreže kos kruha. Kajti božja navzočnost v nas vse posvečuje.

Končno še besedico o pesmicah: Nikar ne mislite, da je za pesem potrebno samo, da se rima. To niti ni najpotrebnejše! Pesem je še občutljivejše glasbilo kakor pa proza. Njeno teoretično stran si lahko ogledate v svojih šolskih čitankah, za vsebinsko plat pa velja spet eno in samo eno: brez doživljenja ni pesmi — umetnine.

In za vse skupaj velja: berite, berite, berite — in bodite kritični. Vsako delce se mora najprej uležati vsaj kak teden v miznici, potem ga spet preberite in popravite. Dobro je, če ga preberete na glas. Najbolje je, če si dobite kakega tovariša in še njemu preberete in potem zveste njegovo mnenje.

Nisem vam hotel podati tukaj praktičnih nasvetov, kako se naučite pisati. Premalo je prostora in težka stvar je to. O tem vas bo morda malo poučil sestavek R. L. Stevensona, katerega prevod najdete v »Mladiki« 1931, strani 90 do 91 (»Kako sem se naučil pisati«). Kar se pa tiče lepega jezika, vam pa svetujem: berite z veliko ljubeznijo in paznjo, da, študirajte dela naših klasikov! In pa: na slovnico ne pozabite.

Pa veliko sreče in božjega blagoslova in poguma!
Pozdravljeni! Literarni urednik N. Z.

**Pošljite nam poročila o življenju
Vaših kongregacij in o marijanskih
priljubljenih vaših zavodov.**

Poravnajte, prosimo, naročnino!

Alma. — Vedno pride prepozno! No, to številko je pesmica le ujela!

Marija. — Ker je materinski dan za letos že mimo, bo pesem čakala in se bo morda kaj uležala. Pošlji kaj drugega.

Marta. — »Olga« je preveč solzava in še pridigarska povrh. »Rožni venec« morda pride kdaj kasneje. Prav tako pesmica.

Lida in Simona. — Lironorezi bodo večinoma porabni. »Rožni venec« pa bi bilo treba pred objavo deloma popraviti. Več osebno!

Helena, Novo m. — Hvala Bogu! Vsaj eden, oziroma ena se je lotila naše nagradne naloge »Rožni venec« v slov. leposlovju. Vsa čast! A ustreza Tvoj s pridnostjo sestavljeni prispevek vendar ne, ker še marsikaj manjka. Kar pa je, je neobdelano pobrano iz šolskih čitank.

Ugankarjem. — Sestavljavcem: Nikar se ne mučite s stokrat pogretimi in po istem kopitu zbitimi križankami, konjički, črkovnicami... Tega imamo že dovolj. Pošljite kaj izvirnega in duhovitega. — Reševalcem: Veseli smo bili zlasti rešitev iz Novega mesta. Žal so prišle prepozno, da bi prišle v poštev pri žrebanju. Drugi pa — ne prepisujte rešitev drug od drugega in to celo z napakami vred! Saj uganke nimajo smisla, če jih ne rešuješ sam!

Za rešitev v 11./12. številki sta bili izžrebani Rahne Cecilija in Kozjak Tatjana. Vseh rešitev pa je prišlo do 5. aprila 46.

V tej številki imate svojevrstno, pa težko nalogo. Malo za spremembo, malo zares!

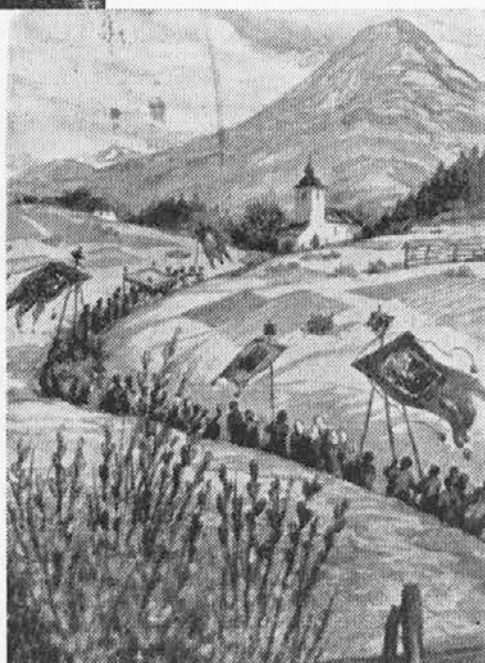
»Naša Zvezda« izhaja dvakrat v mesecu. Cena za dijake 8 Lir, za druge 12 Lir letno. Izdajatelj: SVDMK (dr. T. Klinar). Odgovorni urednik: dr. J. Oražem, Marijanišče. Uprava: Streliška ul. 12/II. Tisk Ljudske tiskarne (J. Kramarič).

*Kristus je vstal!
Aleluja.
Mir Gospodov
z Vami!*

Uredništvo in uprava.

M. Gaspari

Slovenski narodni običaji v slikah.

Slovenski verski običaji

Kdo nam natančno in vestno popiše velikonočne običaje svojega domačega kraja? Opazujte, sprašujte, zapisujte in — pošljite „NAŠI ZVEZDI“! Pet najbogatejših popisov bomo nagradili s krasno liturgično knjigo:

Leto božjih skrivnosti.

